

Arrest

nr. 269 409 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 12 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2021 om internationale bescherming. Op 25 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 oktober 2021 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Merida (Venezuela) en heeft u enkel de Venezolaanse nationaliteit. U studeerde in Venezuela moderne talen aan de universiteit in Merida. In 2014 woonde u twee protesten bij tegen de regering, waarbij met potten en pannen geslagen werd. In datzelfde jaar werd u overvallen door twee personen. Ze namen uw identiteitsdocumenten en uw bezittingen af en bedreigden u met de dood. U wist niet wie zij waren, noch leken zij te weten wie u was. U was hiervan erg onder de druk en diende klacht in bij de politie. In mei 2016 ontmoette u dezelfde personen terwijl u met uw zus aan het fietsen was op weg naar huis. U besepte dat ze slechte bedoelingen hadden en vluchtte samen met uw zus het huis in. Daardoor kon u vermijden dat er iets ergers zou gebeuren. U belde naar de politie om klacht in te dienen, maar de politie daagde nooit op. In maart 2017 stuurde het openbaar ministerie u een brief om aan te geven dat ze uw klacht uit 2014 had geregistreerd. In het daaropvolgende jaar nam u als sympathisant drie keer deel aan protesten tegen de Venezolaanse regering. U was geen lid van een politieke partij of van een studentenbeweging maar nam enkel deel omdat u tegen de regering was. Bij het laatste protest waaraan u deelnam, ongeveer in juni 2017, lanceerde de politie traangas en kwamen er gewapende colectivos die hun wapens afschoten. U wist te schuilen bij de burelen maar u herkende uw twee belagers tussen de colectivos. U nam hierna niet langer deel aan protesten tegen de Venezolaanse regering. In de periode van 2017 tot 2018 zag u dezelfde twee personen nog drie of vier keer in de regio waar u woonde. Telkens u een motorfiets hoorde was u als verlamd en probeerde u zich te verstoppen. In mei 2018 werd u aangevallen toen u op terugweg was van de school waar u muzikles gaf aan kinderen. De twee mannen sloegen u, duwden u tegen de muur en bedreigden u met de dood. Ze dwongen u om uw bezittingen af te geven en dreigden ermee om hun wapen te gebruiken. U was door deze gebeurtenis dermate getraumatiseerd dat u het huis niet meer alleen durfde te verlaten. Doordat jullie niet de financiële middelen hadden om iemand te betalen die u naar de universiteit zou kunnen brengen, besloot u uiteindelijk om uw studies stop te zetten. U dacht eerst dat uw belagers het op u gemunt hadden om politieke redenen, maar besepte later dat het eerder om een vorm van stalking ging. U diende klacht in tegen uw belagers bij de politie en u vertelde de politie dat de situatie verergerde, dat het steeds dezelfde personen waren en dat ze aangesloten waren bij de colectivos. De politie noteerde enkel uw gegevens en zei tegen u dat ze niets konden ondernemen om het op te lossen. Uw vader sprak een politieman aan die hij kende via zijn werk, maar die vertelde dat de politie zich niet met de colectivos kon bemoeien en dat dit soort problemen vaak persoonlijk waren. U besloot vervolgens om Venezuela te verlaten. Via de website AuPairWorld kwam u in april 2019 in contact met de familie van G. C. (...) in Kontich (België). Jullie wisselden mails uit en voerden videogesprekken, waarna de familie voorstelde om uw vliegtuigticket te betalen zodat u bij hen als au pair aan de slag kon. Aan het eind van april 2019 of in mei 2019 werd u een vierde keer lastiggevalen op straat. U hoorde een motorfiets en was te laat om rechtsomkeer te maken. Een van de twee mannen greep u bij het haar. Hij betastte u aan de borst en aan uw benen en dreigde ermee u te zullen doden. U herkende hun stem en de manier waarop ze spraken en besepte dat het om dezelfde personen ging als voorheen. U begon te schreeuwen, waarna een van uw belagers u in de buik stompte. Toen ze wegliepen, zeiden uw belagers dat u zich volgende keer niet zou weten te redden. U leidde hieruit af dat ze u een volgende keer zouden verkrachten, ontvoeren of vermoorden. U diende ditmaal geen klacht in bij de politie, omdat dit ook de vorige keren nergens toe had geleid. Eind september of begin oktober 2019 ging u voor twee weken naar Colombia om daar het papierwerk voor uw visum in orde te brengen. Op 14 oktober 2019 vloog u vanuit Bogota naar België, waar u op 15 oktober 2019 aankwam. In december 2019 werd uw jongste zus V. (...) in Merida door twee mannen op een motorfiets beroofd terwijl ze op de bus stond te wachten. U weet niet of het om dezelfde mannen ging als uw eigen belagers omdat uw zus er niet in slaagde om hen in detail te beschrijven. Uw zussen hebben sindsdien in Venezuela geen problemen meer gekend. U werkte als au pair bij de familie C. (...) van oktober 2019 tot november 2020. Uw Venezolaans paspoort verviel op 14 september 2020. Op 9 april 2020 probeerde u uw paspoort te laten verlengen met het doel vervolgens naar Spanje te kunnen reizen. U slaagde er echter niet in om via de Venezolaanse ambassade een verlenging van uw paspoort te bekomen. De familie regelde een verblijfsvergunning voor u bij de gemeente Kontich die geldig was van 12 oktober 2020 tot 9 januari 2021. Op 4 januari 2021 vroeg u in België internationale bescherming aan. U krijgt in het opvangcentrum ook psychologische begeleiding. U deelde ooit een video op Facebook waarbij u de mensenrechtenschendingen door het Venezolaanse regime aanklaagde. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te zullen worden verkracht en vermoord door dezelfde twee mannen die u eerder al lastigvielen.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort (d.d. 9 november 2016, geldigheidsduur 5 jaar, verlenging paspoort dd 14 sept 2018 tot 14 sept 2020. Visum voor België afgegeven in Bogota op 10 oktober 2019 en geldig van

14 oktober 2019 tot 19 augustus 2020); een aankomstverklaring in België van de gemeente Kontich (d.d. 12 oktober 2020); een document ter staving dat u een paspoort aanvraag bij de Venezolaanse ambassade en nog steeds wacht op een afspraak (d.d. 20 augustus 2020); een brief die u kreeg van het Venezolaans openbaar ministerie en waarin bevestigd wordt dat u in 2014 een klacht indiende bij de politie (d.d. 31 maart 2017).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds op 15 oktober 2019 in België aankwam (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 17 september 2021, p. 6). Desalniettemin verzocht u pas op 4 januari 2021 – i.e. 1 jaar en 3 maanden na uw aankomst in België – om internationale bescherming. Dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet op de hoogte was van de procedure, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging (NPO, p. 7). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dit geldt des te meer voor u, aangezien u hier in België als au pair werkte bij een Belgisch gezin dat actief op zoek was naar een mogelijkheid om u te helpen om op een legale manier in het land te verblijven (NPO, p. 7). Er kan maar moeilijk worden aangenomen dat uw gastgezin de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen nooit eerder met u zou hebben besproken. Uit de door u neergelegde documenten blijkt bovendien dat u met hulp van uw gastfamilie in oktober 2020, nadat uw Venezolaans paspoort was vervallen, een machtiging tot verblijf aanvraag bij de gemeente Kontich (NPO, p. 7). De vaststelling dat u pas om internationale bescherming verzocht nadat de Venezolaanse ambassade u geen verlenging van uw Venezolaans paspoort verschaftte, ondermijnt de ernst van uw vrees (NPO, p. 7).

U verklaarde in Venezuela tot vijf keer toe deelgenomen te hebben aan massaprotesten tegen de Venezolaanse regering. Meer concreet nam u in 2014 twee keer deel aan massaprotesten en in 2017 drie keer (NPO, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u geen leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster van het regime was, en dat uw politiek activisme in Venezuela zeer beperkt was. Zo was u in Venezuela geen lid van een politieke partij (NPO, p. 14). Evenmin was u lid van een studentenbeweging (NPO, p. 14). U heeft zich nooit met politiek bezig gehouden en u nam louter deel aan de hierboven vermelde protesten omdat u ontevreden was, net zoals de hele bevolking (NPO, p. 14).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/en/hr-bodies/hrc/docs/venezuela-report-july-2019.pdf>

https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaarde in deze dat u in Venezuela tot vier keer toe belaagd werd door twee leden van de colectivos, die het persoonlijk op u gemunt hadden. Deze twee jongemannen beroofden u in 2014 van uw bezittingen en bedreigden u met de dood (NPO, p. 9). In mei 2016 zag u tijdig in dat ze slechte bedoelingen hadden en wist u aan hen te ontsnappen (NPO, p. 9). In mei 2018 beroofden ze u van uw bezittingen en bedreigden ze u met de dood (NPO, p. 10). Aan het eind van april 2019 of in mei 2019 trokken uw belagers u bij het haar, waarna een van hen u betastte aan uw borsten en benen en ermee dreigde u te zullen doden (NPO, p. 11).

Uit uw verklaringen kan echter niet geconcludeerd worden dat uw belagers het op u gemunt hadden omwille van uw deelname aan politieke massademonstraties in Venezuela. U verklaarde weliswaar dat u uw twee belagers herkende als leden van de colectivos tijdens uw deelname aan een massaprotest in juni 2017 (NPO, p. 10). Uit uw verklaringen kan echter niet opgemaakt worden dat uw belagers u viseerden omwille van uw politieke overtuigingen. Bij geen van de vier door u aangehaalde incidenten hebben uw belagers iets gezegd waaruit zou kunnen blijken dat ze wisten wie u was. Evenmin hebben zij op enig moment verwezen naar uw aanwezigheid op de politieke protesten (NPO, p. 10 en p. 11). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat uw belagers naar u op zoek waren omwille van politieke motieven. U gaf dit overigens ook zelf aan. U stelde immers dat daar waar u initieel vermoedde dat uw belagers het om politieke redenen op u gemunt hadden, u in een later stadium van de bedreigingen eerder de indruk had dat het ging om een vorm van stalking (NPO, p. 12). Het is in dit verband ook belangrijk om aan te stippen dat u volgens uw verklaringen bij elk van de vier door u aangehaalde incidenten door uw belagers beroofd van uw bezittingen (NPO, p. 8-10). De vaststelling dat uw belagers op geen enkel moment verwezen naar uw politieke overtuigingen maar u wel telkens van uw bezittingen beroofden, wijst erop dat zij voor hun overvallen geen politieke maar eerder economische motieven hadden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België om politieke redenen vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar

u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan vijf massaprotesten in 2014 en 2017 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

De vaststelling dat u erin slaagde om met uw eigen paspoort het land te verlaten en dat u zich ook in België tot de Venezolaanse ambassade richtte met de vraag om de geldigheidsduur van uw paspoort te verlengen, onderstreept alleen maar het relatief karakter van uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten (NPO, p. 7). Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat uw familieleden na uw vertrek geen problemen hebben ondervonden met de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten in Venezuela (NPO, p. 4).

Wat betreft uw Facebookpagina, waarop u ooit een video deelde die mensenrechtenschendingen van het regime aanklaagde, dient te worden vastgesteld dat deze video heden ten dage niet langer op uw publiek toegankelijk Facebookprofiel circuleert (cf. administratief dossier). Bovendien is het veelzeggend dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon herinneren wanneer u de bewuste video op uw Facebookprofiel publiceerde (NPO, p. 18). Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela – ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw online activiteiten niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Wat betreft uw vrees dat de twee belagers door wie u sinds 2014 vier keer werd lastiggevallen u bij een terugkeer naar Venezuela zullen verkrachten, ontvoeren of vermoorden omwille van persoonlijke motieven die neerkomen op stalking, dient erop te worden gewezen dat enkele elementen in uw relaas de ernst van uw vrees danig ondermijnen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat er meer dan een jaar voorbij is gegaan tussen het moment in mei 2018 waarop u uit vrees voor uw belagers uw huis niet langer durfde te verlaten en het moment in oktober 2019 waarop u uiteindelijk Venezuela ontvluchtte (NPO, p. 6 en p. 8). U verklaarde in dit verband weliswaar dat u het land niet eerder kon verlaten omdat u hiervoor de financiële middelen niet had en omdat uw vader uw beslissing initieel niet steunde (NPO, p. 12 en p. 15). Deze verklaring volstaat echter niet om te verklaren waarom u ondanks de door u aangehaalde vrees in Merida bleef wonen tot op het moment van uw vertrek (NPO, p. 3). U stelde zich daardoor immers bloot aan het risico om uw belagers opnieuw te ontmoeten, wat overigens ook gebeurde in april of mei 2019 (cf. supra). Dat u ondanks uw vrees nog tot eind september 2019 in Merida bleef wonen ondermijnt de ernst van uw vrees.

Eveneens is het bevreemdend dat u niet bleek te weten hoe uw twee belagers heetten (NPO, p. 12). Nochtans kan gezien de ernst van de door hen geuite bedreigingen in alle redelijkheid verwacht worden dat u zou geprobeerd hebben om de identiteit van uw belagers te achterhalen. Dat u dit niet deed, haalt de ernst van uw vrees verder onderuit. Uw vrees wordt daarnaast ook ondermijnd door de vaststelling dat u slechts een van de drie door u aangehaalde aangiftes bij de politie kon attesteren met documenten. U legde geen enkel document neer waaruit zou kunnen blijken dat u naar aanleiding van de drie door u aangehaalde incidenten die plaatsvonden in 2016, 2018 en 2019 bescherming zocht bij

de Venezolaanse politie. Uw verklaring dat u na afloop van het incident in 2016 naar de politie belde, maar dat die weigerde ter plaatste te komen, is louter een blote bewering van uw kant (NPO, p. 9). Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u aangifte wilde doen bij de politie omdat u uw belagers had gezien bij de protesten, waarop de politie reageerde door te zeggen dat het niet in hun macht lag om daartegen iets te ondernemen (NPO, p. 11). Ook uw bewering dat u een derde keer aangifte deed bij de politie, waarna de politie louter uw gegevens noteerde zonder iets van documenten terug te geven, is niet meer dan een blote bewering van uw kant die bovendien weinig aannemelijk is (NPO, p. 12). Bovendien stemt het tot nadenken dat u in april of mei 2019, toen u door uw belagers werd betast, geen klacht indiende bij de Venezolaanse politie (NPO, p. 12). Nochtans was u er op dat moment van overtuigd dat uw belagers het specifiek op u gemunt hadden. U leidde dit af uit het feit dat ze ermee dreigden dat u het volgende keer niet zou redden (NPO, p. 11). U had het hierbij zelfs over stalking (NPO, p. 12). De vaststelling dat u in 2014, wanneer u dacht dat het louter om diefstal ging, wel een klacht indiende tegen uw belagers, maar in 2019, wanneer u ervan overtuigd was dat uw belagers u stalkten en van plan waren u te verkrachten en te vermoorden, geen klacht indiende, is weinig coherent en ondermijnt de ernst van uw vrees (NPO, p. 13). Uw tegenwerping dat u op dat moment uw vertrouwen in de politie al had verloren, volstaat niet om bovenstaande incoherentie te verklaren (NPO, p. 15). Dat de politie er niet in slaagde om de dader van een diefstal uit 2014 te vinden, impliceert immers niet dat ze een klacht in verband met stalking, verkrachting en doodsb bedreigingen aan uw adres niet ernstig zouden nemen. Overigens diende ook uw zus V. (...) geen klacht in bij de politie toen zij in december 2019 werd overvallen (NPO, p. 15). Gezien u het land verliet om aan uw belagers te ontkomen, kan nochtans verwacht worden dat zij wel degelijk stappen in die richting zou gezet hebben. Dat uw vader naar aanleiding van uw problemen met een bevriende politieagent ging praten, die vervolgens bevestigde dat de politie niet veel kon doen, is louter een blote bewering van uw kant die evenmin een ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt in ernstige mate de ernst van uw vrees in Venezuela verkracht, ontvoerd of vermoord te worden door uw twee belagers. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit uw relaas geen concrete elementen naar voren komen waaruit zou kunnen blijken dat deze door u aangehaalde vrees nog steeds actueel is. Uit uw verklaringen blijkt immers op geen enkele manier dat de twee mannen voor wie u vreest in Venezuela nog steeds naar u op zoek zouden zijn.

U verklaarde in dit verband weliswaar dat uw jongere zus V. (...) in december 2019 overvallen werd door twee mannen op een motorfiets, die haar bedreigden met een wapen en haar dwongen om haar bezittingen af te geven (NPO, p. 15). Het loutere feit dat uw zus na uw vertrek eenmalig werd overvallen, impliceert echter allerm minst dat deze overvallers dezelfde twee mannen zouden zijn die u in de periode voorafgaand aan uw vertrek tot vier maal toe belaagden. Er dient in dit verband overigens te worden benadrukt dat uw zus de twee overvallers niet kon identificeren. Ondanks het feit dat u er sterk bij haar op aandrong, kon zij niet meer vertellen over haar belagers dan dat ze met een motorfiets reden (NPO, p. 15). Het loutere feit dat de overvallers van uw zus zich net als uw eigen belagers verplaatsten met een motorfiets, volstaat niet om te concluderen dat het om dezelfde personen gaat. Zelfs indien u wel zou hebben aangetoond dat het om dezelfde twee personen ging (quod non), dan nog zou hieruit niet kunnen afgeleid worden dat deze twee personen uw zus specifiek zouden hebben gevisieerd omwille van haar familieband met u. Zij maakten immers geen enkele verwijzing in die zin. Aangezien de overvallers uw zus van haar bezittingen beroofden, kan niet uitgesloten worden dat zij louter economische motieven hadden (NPO, p. 15). Dat uw vrees niet langer actueel is, kan overigens ook afgeleid worden uit de vaststelling dat uw zussen in Merida sinds december 2019 – i.e. gedurende een jaar een negen maanden – geen veiligheidsincidenten meer hebben meegemaakt in Venezuela (NPO, p. 4). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat geen van uw beide zussen van plan zijn om op korte termijn het land te verlaten (NPO, p. 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela voor u sprake zou zijn van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader in Venezuela over een eigen woning beschikt en er werkzaam is als marktkramer (NPO, p. 3 en p. 4). U werkte tijdens uw verblijf in Venezuela op een muziekschool waar u vioolles gaf aan kinderen (NPO, p. 4). Uw vader steunde u bovendien financieel om uw vertrek uit Venezuela mogelijk te maken en hij geeft u ook geld om uw verblijf in België te ondersteunen (NPO, p. 16). Uw zussen V. G. (...) en A. I. (...) verblijven eveneens in Venezuela en studeren er aan de universiteit (NPO, p. 4).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te

nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De opmerkingen van uw advocate aan het einde van het persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande conclusies kunnen veranderen. Wat betreft de stelling van uw advocate dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in een psychologisch moeilijke situatie bevond, wat zich uitte in uw lichaamstaal en de door u getoonde emoties, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u deze door u aangehaalde psychologische problemen niet ondersteunde met medische attesten en dit ondanks het feit dat u hier expliciet naar werd gevraagd en uw advocate ook zelf aanhaalde dat u deze na afloop van het persoonlijk onderhoud nog zou neerleggen (NPO, p. 20). Er dient ook op gewezen te worden dat u zelf noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS melding maakte van het feit dat uw psychische gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden, d.d. 28 januari 2021, NPO, p. 3). De stelling van uw advocate dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet alles kon vertellen over het incident waarbij u door uw belagers betast werd en dit omdat het voor u de eerste keer was dat u zich deze problematiek diende te herinneren, kan dan ook niet gevolgd worden (NPO, p. 20). Dit geldt des te meer aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud tot drie maal toe de kans kreeg om in uw eigen woorden uit te leggen wat u die dag precies was overkomen (NPO, p. 8, p. 11 en p. 19). Uit uw verklaringen wat betreft het bewuste incident, die telkens consistent waren met elkaar, kan niet worden afgeleid dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om alle problemen die u in Venezuela meemaakte aan te kaarten. De opmerking van uw advocate dat er voor u in Venezuela geen mogelijkheid bestond om bescherming te krijgen tegen de colectivos, werd hierboven al besproken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin veranderen. Aan uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De door u neergelegde aankomstverklaring in Kontich en de door u neergelegde aanvraag voor een verlenging van een paspoort bij de Venezolaanse ambassade werden hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor de brief die u in maart 2017 kreeg van het Venezolaans openbaar ministerie en waarin bevestigd wordt dat u in 2014 een klacht indiende bij de politie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de

materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Wat betreft de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven over haar politieke activiteiten in Venezuela en de vermeende link met de feiten die zij aanvoert, laat verzoekster het volgende gelden:

"Verwerende partij gaat bijzonder kort door de bocht. Immers, het is niet omdat verzoekende partij geen lid was van een politieke partij, zij niet gezien wordt als een lid van de oppositie door de colectivo's.

Verzoekende partij werd verschillende malen aangevallen en aangerand, juist omdat zij deelnam aan die manifestaties. Zij legde dit uitgebreid uit tijdens haar gehoor: p. 8 CGVS

(...)

Verzoekende partij was hierdoor zelfs genoodzaakt haar studies stop te zetten: p. 4 CGVS

(...)

Verzoekende partij werd persoonlijk geïsoleerd, herkende haar belagers van op de betogingen en wist dat langer in Venezuela blijven haar leven in gevaar zou brengen.

Of verzoekende partij aldus als dan niet een politieke functie had, was irrelevant voor haar belagers.

Eens zij op hun radar was gekomen, was er geen ontsnappen meer aan."

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in verband met haar online activiteiten, en meer bepaald de politiek geïnspireerde video die zij op haar facebookpagina zou hebben geplaatst, stelt verzoekster het volgende:

"Het is niet verwonderlijk dat verzoekende partij zich niet meer herinnerde wanneer zij exact de video op Facebook plaatste. Het dateert immers van 2014! Verzoekende partij postte een video over mensenrechtenschendingen in Venezuela. In de ogen van de colectivo's is verzoekende partij een mensenrechtenactivist en past zij aldus in het profiel dat verwerende partij beschrijft.

Verwerende partij spreekt zichzelf aldus tegen en heeft verzoekende partij ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd."

Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat haar vrees wordt ondermijnd gezien er meer dan een jaar voorbij is gegaan tussen het moment waarop zij uit vrees voor haar belagers haar huis niet langer durfde te verlaten en het moment waarop zij Venezuela ontvluchtte, stelt verzoekster het volgende:

"Verzoekende partij bleef aldus meer dan een jaar binnen. Uit de gebeurtenissen die erna volgden blijkt dat verzoekende partij weldegelijk geïsoleerd werd en gelijk had het land te verlaten. Immers, vanaf het moment dat zij haar huis verliet werd zij opnieuw aangevallen door haar belagers. Dit toont aan dat de gebeurtenissen geen geïsoleerde feiten zijn, maar dat verzoekende partij persoonlijk geïsoleerd werd en geen andere keuze had dan haar land te verlaten."

Verzoekster haalt vervolgens volgend motief aan dat zij in de bestreden beslissing meent te kunnen lezen:

"Over de aangifte die u zou hebben gedaan verschillen uw verklaringen dan weer van het document dat u hiervan neerlegt. U beweert namelijk aangifte te zijn gaan doen bij de politie van de gemeente Colina (CGVS, p. 19) Het document is echter opgesteld bij het openbaar ministerie in de districtshoofdplaats, Caracas (document 6). Bovendien beperkt de omschrijving van uw problemen zich tot het vermoedelijk plegen van corruptiemisdrijven tot de Venezolaanse staat, terwijl u nochtans beweert dat ze er ook uw verklaringen hebben opgenomen (CGVS, p. 21)."

Op dit motief repliceert zij als volgt:

"Verzoekende partij heeft verklaard waar zij klacht heeft ingediend en wat zij toen heeft verteld. Op welke manier het werd geregistreerd en op welk papier ze het registreerden, heeft verzoekende partij niet in de hand."

Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat zij slechts één van de drie door haar aangehaalde aangiftes bij de politie kon attesteren met stukken, laat verzoekster het volgende gelden:

"Verzoekende partij zocht hulp bij haar eigen autoriteiten, maar die konden niets doen voor haar. Zij legde telkens klacht neer, maar meer dan noteren van deze klacht kwam er niet van in huis... Verwerende partij doet de verklaringen van verzoekende partij af als 'blote beweringen'... Hoe anders kan verzoekende partij dit bewijzen dan haar klacht die zij indiende voor te leggen?? Zij legde bij elke belaging een klacht neer, maar de politie deed hier gewoonweg niets mee. Van de overige klachten, kreeg zij zelfs geen kopie! Wat had verzoekende partij dan meer moeten doen om de identiteit van haar belagers te achterhalen? Zelf voor politie spelen en haar leven nog meer in gevaar brengen?? De redenering van verwerende partij gaat dan ook niet op..."

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal zich alleen heeft gefocust op futiliteiten en tegenstrijdigheden die er geen zijn en een verkeerde appreciatie heeft gemaakt van haar relaas en vrees. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal bijzonder onredelijk te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoekster, dan meent zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betwist de stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt, en verwijst hierbij naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het deelnemen aan betogingen voor de Venezolaanse autoriteiten wel degelijk volstaat om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden, zo vervolgt verzoekster, die daar aan toevoegt dat de overheid er niet in slaagt om in haar basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen. Verzoekster betoogt dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd en verwijst in dit verband tevens naar een artikel uit de New York Times van 22 april 2017.

Verzoekster vervolgt dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetste van de actuele situatie in Venezuela en citeert uit een 'Guidance Note' van UNHCR, waarin UNHCR volgens haar bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal hierover in alle talen te zwijgen. Bovendien stelt zij dat in "het COI focus rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020 en april 2021" een onthutsend beeld geschetst wordt van de huidige situatie in Venezuela. Zij citeert uit deze rapporten en stelt dat het land met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika kampt, dat de cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz. opnieuw de hoogte in schieten, dat door de stijgende criminaliteit ook de corruptie stijgt, dat ook de humanitaire situatie er sterk op achteruit is gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen, dat men er zelfs niet genoeg verdient om te kunnen voorzien in de basisnoden en dat de *colectivos* er ook vrij spel krijgen en demonstranten viseren en elke vorm van oppositie de kop in drukken, desnoods met geweld en bedreigingen, en zelfs informatie krijgen doorspeeld van de veiligheidsdiensten. Verzoekster acht het dan ook onbegrijpelijk hoe de commissaris-generaal kan stellen dat zij minstens niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 1 februari 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer, waarin (onder meer) gerefereerd wordt aan de COI Focus "Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie" van 23 november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2

van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel betrekking heeft op de handelswijze van de commissaris-generaal na ontvangst van een volgend verzoek om internationale bescherming, terwijl de *in casu* door verzoekster ingediende asielaanvraag een eerste verzoek om internationale bescherming betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten naar aanleiding van meerdere confrontaties met twee personen die het daarbij telkens op haar zouden hebben gemunt. In 2014 zouden deze twee personen haar overvallen hebben en daarbij haar identiteitsdocumenten en bezittingen hebben afgenomen en doodsb bedreigingen hebben geuit. Verzoekster zou hiervoor klacht hebben ingediend bij de politie. In mei 2016 zou verzoekster dezelfde personen hebben ontmoet terwijl zij met haar zus aan het fietsen was op weg naar huis. Zij zou hebben beseft dat de personen slechte bedoelingen hadden en samen met haar zus het huis zijn ingevlucht. Zij zou gebeld hebben naar de politie, maar die zou nooit zijn opgedaagd. Voorts verklaart verzoekster dat bij een anti-regeringsprotest waaraan zij deelnam in juni 2017 de politie traangas lanceerde en *colectivos* hun wapens afschoten, waarop zij zou hebben geschuild bij de burens maar tussen de *colectivos* haar twee belagers herkende. Hierna zou zij niet langer deel hebben genomen aan protesten tegen de Venezolaanse regering. In de periode van 2017 tot 2018 zou verzoekster dezelfde twee personen nog drie of vier keer hebben gezien in de regio waar zij woonde. In mei 2018 zou verzoekster door dezelfde personen zijn aangevallen toen ze op de terugweg zou zijn geweest van de school waar zij muziekles gaf. De twee mannen zouden haar hebben geslagen en tegen de muur hebben geduwd, haar met de dood bedreigd hebben en haar gedwongen hebben om haar bezittingen af te geven. Door deze gebeurtenis zou verzoekster dermate getraumatiseerd zijn geweest dat ze haar huis niet meer alleen zou hebben verlaten. Doordat zij niet de financiële middelen zou hebben gehad om iemand te betalen die haar naar de universiteit zou brengen, zou verzoekster uiteindelijk hebben besloten om haar studies stop te zetten. Aan het eind van april 2019 of in mei 2019 zou verzoekster een vierde keer zijn lastiggevallen op straat. Verzoekster zou een motorfiets hebben gehoord en zou te laat zijn geweest om rechtsomkeer te maken. Een van de twee mannen op de motorfiets zou haar bij het haar hebben gegrepen en haar hebben betast aan de borst en aan haar benen en zou ermee hebben bedreigd haar te zullen doden. Verzoekster zou aan de hand van hun moto, kleding, stem en de manier waarop ze spraken hebben beseft dat het om dezelfde personen als voorheen ging. Zij zou hebben geschreeuwd, waarna een van haar belagers haar in de buik zou hebben gestompt. Toen de mannen wegliepen, zouden ze haar hebben gezegd dat ze zich de volgende keer niet zou weten te redden. Verzoekster zou hieruit hebben afgeleid dat ze haar een volgende keer zouden verkrachten, ontvoeren of vermoorden. Verzoekster zou ditmaal geen klacht hebben ingediend bij de politie omdat dit ook de vorige keren nergens toe had geleid. Verzoekster verklaart dat zij eerst dacht dat de mannen het op haar gemunt hadden omwille van politieke redenen, maar dat zij later besepte dat het eerder om een vorm van stalking ging.

Eind september of begin oktober 2019 zou verzoekster voor twee weken naar Colombia zijn gegaan om daar het papierwerk voor haar visum in orde te brengen en op 14 oktober 2019 zou zij vanuit Bogota naar België zijn gevlogen. In december 2019, toen verzoekster zich reeds in België bevond, zou haar zus op straat zijn lastiggevallen en beroofd.

Verzoekster stelt te vrezen dat zij bij terugkeer naar Venezuela zal worden verkracht of vermoord.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar paspoort en een aankomstverklaring (bijlage 3) voor, alsook fotokopieën van een document van de Venezolaanse ambassade in België betreffende de verlenging van de geldigheidsduur van haar paspoort en van een brief van het Venezolaanse Openbaar Ministerie naar aanleiding van een door haar ingediende klacht (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Documenten').

Het paspoort en het document betreffende de verlenging van de geldigheidsduur ervan kunnen dienen ter staving van de nationaliteit en identiteit van verzoekster. Deze elementen staan *in casu* niet ter discussie, doch hebben geen betrekking op de door verzoekster aangevoerde feiten en vrees. De aankomstverklaring staft verzoeksters verklaringen over haar verblijf in België maar heeft evenmin betrekking op de kern van haar vluchtrelaas. De brief van het Openbaar Ministerie vermeldt slechts dat verzoekster aangifte heeft gedaan en dat de procedure nog loopt, daar waar deze aangifte reeds in

2014 zou zijn ingediend en de brief op 31 maart 2017 blijkt te zijn opgesteld (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Uit niets blijkt dat de verklaringen die verzoekster in het kader van deze aangifte zou hebben afgelegd werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster aangifte heeft gedaan in 2014, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die daartoe aanleiding zouden hebben gegeven. Bovendien legde verzoekster geen origineel document maar slechts een fotokopie neer. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op het voorgaande kunnen de door verzoekster voorgelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient de Raad na lezing van het administratief dossier vooreerst in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst zou worden vervolgd omwille van haar politieke activiteiten gericht tegen de Venezolaanse regering.

Uit de "Venezuela Country Focus" van EASO van augustus 2020, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering. EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Wat betreft verzoeksters politieke activiteiten in Venezuela, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld:

"U verklaarde in Venezuela tot vijf keer toe deelgenomen te hebben aan massaprotesten tegen de Venezolaanse regering. Meer concreet nam u in 2014 twee keer deel aan massaprotesten en in 2017 drie keer (NPO, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u geen leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster van het regime was, en dat uw politiek activisme in Venezuela zeer beperkt was. Zo was u in Venezuela geen lid van een politieke partij (NPO, p. 14). Evenmin was u lid van een studentenbeweging (NPO, p. 14). U heeft zich nooit met politiek bezig gehouden en u nam louter deel aan de hierboven vermelde protesten omdat u ontevreden was, net zoals de hele bevolking (NPO, p. 14)."

Deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoekster niet als dusdanig worden betwist, wijzen erop dat verzoekster slechts een beperkt politiek profiel heeft dat niet beantwoordt aan dat van de personen die blijkens voormelde landeninformatie hoofdzakelijk door de Venezolaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Waar *in casu* niet wordt betwist dat verzoekster een vijftal keer heeft deelgenomen aan een massaprotest tegen de Venezolaanse regering, dient erop te worden gewezen dat uit de informatie die voorligt, blijkt dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, gevisieerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime of van leden van de oppositie met een beperkt profiel. Verzoekster moet dan ook een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk maken. Zij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Op basis van haar verklaringen kan vooreerst niet worden aangenomen dat de twee personen die haar tot vier keer toe zouden hebben belaagd, volgens verzoekster leden van de *colectivos*, het op haar gemunt hadden omwille van haar deelname aan politieke massademonstraties in Venezuela. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden toegelicht als volgt:

“U verklaarde weliswaar dat u uw twee belagers herkende als leden van de colectivos tijdens uw deelname aan een massaprotest in juni 2017 (NPO, p. 10). Uit uw verklaringen kan echter niet opgemaakt worden dat uw belagers u viseerden omwille van uw politieke overtuigingen. Bij geen van de vier door u aangehaalde incidenten hebben uw belagers iets gezegd waaruit zou kunnen blijken dat ze wisten wie u was. Evenmin hebben zij op enig moment verwezen naar uw aanwezigheid op de politieke protesten (NPO, p. 10 en p. 11). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat uw belagers naar u op zoek waren omwille van politieke motieven. U gaf dit overigens ook zelf aan. U stelde immers dat daar waar u initieel vermoedde dat uw belagers het om politieke redenen op u gemunt hadden, u in een later stadium van de bedreigingen eerder de indruk had dat het ging om een vorm van stalking (NPO, p. 12). Het is in dit verband ook belangrijk om aan te stippen dat u volgens uw verklaringen bij elk van de vier door u aangehaalde incidenten door uw belagers beroofd van uw bezittingen (NPO, p. 8-10). De vaststelling dat uw belagers op geen enkel moment verwezen naar uw politieke overtuigingen maar u wel telkens van uw bezittingen beroofden, wijst erop dat zij voor hun overvallen geen politieke maar eerder economische motieven hadden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België om politieke redenen vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan vijf massaprotesten in 2014 en 2017 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.”

Door in haar verzoekschrift te betogen dat het niet is omdat zij geen lid was van een politieke partij dat zij door de *colectivos* niet gezien wordt als lid van de oppositie, dat zij verschillende malen aangevallen en aangerand werd, juist omdat zij deelnam aan die manifestaties, en dat zij hierdoor zelfs genooddaakt was haar studies stop te zetten, weerlegt noch ontkracht verzoekster deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter herhalen van haar verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Door nog aan te voeren dat zij persoonlijk werd geïdende en haar belagers herkende van op de betogingen, maakt zij voorts niet *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van haar politieke activiteiten of overtuigingen zou zijn geïdende. Verzoekster toont dit evenmin aan waar zij argumenteert dat het voor haar belagers irrelevant was of zij al dan niet een politieke functie had en dat eens zij op hun radar was gekomen, er geen ontsnappen meer aan was.

Verzoekster betwist verder volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet:

“De vaststelling dat u erin slaagde om met uw eigen paspoort het land te verlaten en dat u zich ook in België tot de Venezolaanse ambassade richtte met de vraag om de geldigheidsduur van uw paspoort te verlengen, onderstreept alleen maar het relatief karakter van uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten (NPO, p. 7). Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat uw familieleden na uw vertrek geen problemen hebben ondervonden met de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten in Venezuela (NPO, p. 4).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing voorts terecht op het volgende:

“Wat betreft uw Facebookpagina, waarop u ooit een video deelde die mensenrechtenschendingen van het regime aanklaagde, dient te worden vastgesteld dat deze video heden ten dage niet langer op uw publiek toegankelijk Facebookprofiel circuleert (cf. administratief dossier). Bovendien is het veelzeggend dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon herinneren wanneer u de bewuste video op uw Facebookprofiel publiceerde (NPO, p. 18). Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven

geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela – ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw online activiteiten niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.”

Door in haar verzoekschrift te herhalen dat zij op facebook een video zou hebben gedeeld over mensenrechtenschendingen in Venezuela maar dat zij zich tijdens haar gehoor niet meer herinnerde wanneer exact, doet verzoekster geen afbreuk aan de verwachting dat zij zich kan herinneren in welke periode zij deze video deelde. Zij staft haar bewering (*post factum*) dat dit in 2014 gebeurde op geen enkele wijze. Hoe dan ook blijkt uit haar verklaringen dat zij slechts eenmalig een video zou hebben gedeeld waarin de Venezolaanse autoriteiten worden bekritiseerd. Gelet hierop en aangezien zij hiervoor nooit blijkt te zijn aangesproken tijdens haar verblijf in Venezuela, kan het niet overtuigen dat zij door deze enkele actie als een mensenrechtenactivist te boek staat bij de *colectivos* en dus beantwoordt aan het in de bestreden beslissing beschreven profiel van personen die door de Venezolaanse autoriteiten in de gaten worden gehouden of die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar (beperkte) politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime.

Vervolgens dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat meerdere elementen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de vrees van verzoekster om bij terugkeer naar Venezuela te zullen worden verkracht, ontvoerd of vermoord door de twee belagers die haar er meerdere keren zouden hebben lastiggevallen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing vooreerst op het volgende:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat er meer dan een jaar voorbij is gegaan tussen het moment in mei 2018 waarop u uit vrees voor uw belagers uw huis niet langer durfde te verlaten en het moment in oktober 2019 waarop u uiteindelijk Venezuela ontvluchtte (NPO, p. 6 en p. 8). U verklaarde in dit verband weliswaar dat u het land niet eerder kon verlaten omdat u hiervoor de financiële middelen niet had en omdat uw vader uw beslissing initieel niet steunde (NPO, p. 12 en p. 15). Deze verklaring volstaat echter niet om te verklaren waarom u ondanks de door u aangehaalde vrees in Merida bleef wonen tot op het moment van uw vertrek (NPO, p. 3). U stelde zich daardoor immers bloot aan het risico om uw belagers opnieuw te ontmoeten, wat overigens ook gebeurde in april of mei 2019 (cf. supra). Dat u ondanks uw vrees nog tot eind september 2019 in Merida bleef wonen ondermijnt de ernst van uw vrees.”

Verzoekster laat gelden dat zij weldegelijk geviseerd werd en gelijk had het land te verlaten gezien ze vanaf het moment dat ze haar huis verliet opnieuw werd aangevallen door haar belagers, wat volgens haar aantoonde dat de gebeurtenissen geen geïsoleerde feiten zijn. Met dit betoog weerlegt noch ontkracht zij de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij ondanks de door haar aangehaalde vrees in Merida bleef wonen tot op het moment van haar vertrek en dat zij zich daardoor blootstelde aan het risico om haar belagers opnieuw te ontmoeten. Het voorgaande samengenomen met de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster pas een jaar en drie maanden na haar aankomst in België om internationale bescherming verzocht nadat de Venezolaanse ambassade haar geen verlenging van haar Venezolaans paspoort verschaftte – welke vaststelling door verzoekster niet wordt betwist, laat staan weerlegd –, doet in sterke mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

Aan de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees wordt verder afbreuk gedaan door de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

"Eveneens is het bevreemdend dat u niet bleek te weten hoe uw twee belagers heetten (NPO, p. 12). Nochtans kan gezien de ernst van de door hen geuite bedreigingen in alle redelijkheid verwacht worden dat u zou geprobeerd hebben om de identiteit van uw belagers te achterhalen. Dat u dit niet deed, haalt de ernst van uw vrees verder onderuit. Uw vrees wordt daarnaast ook ondermijnd door de vaststelling dat u slechts een van de drie door u aangehaalde aangiftes bij de politie kon attesteren met documenten. U legde geen enkel document neer waaruit zou kunnen blijken dat u naar aanleiding van de drie door u aangehaalde incidenten die plaatsvonden in 2016, 2018 en 2019 bescherming zocht bij de Venezolaanse politie. Uw verklaring dat u na afloop van het incident in 2016 naar de politie belde, maar dat die weigerde ter plaatste te komen, is louter een blote bewering van uw kant (NPO, p. 9). Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u aangifte wilde doen bij de politie omdat u uw belagers had gezien bij de protesten, waarop de politie reageerde door te zeggen dat het niet in hun macht lag om daartegen iets te ondernemen (NPO, p. 11). Ook uw bewering dat u een derde keer aangifte deed bij de politie, waarna de politie louter uw gegevens noteerde zonder iets van documenten terug te geven, is niet meer dan een blote bewering van uw kant die bovendien weinig aannemelijk is (NPO, p. 12)."

Waar zij aanvoert dat zij helemaal geen blote beweringen heeft afgelegd inzake de aangiftes van de incidenten en weldegelijk klacht neerlegde bij elke belaging, maar dat de Venezolaanse autoriteiten hier niets mee deden, weerlegt noch ontkracht verzoekster de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij slechts een van de drie door haar aangehaalde aangiftes kon attesteren met documenten. Verzoekster beperkt zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. Ook weerlegt verzoekster met haar betoog geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen klacht indiende toen zij werd betast door haar belagers. Verzoekster gaat aldus voorbij aan de concrete motieven in de bestreden beslissing, waar met name gesteld wordt als volgt:

"Bovendien stemt het tot nadenken dat u in april of mei 2019, toen u door uw belagers werd betast, geen klacht indiende bij de Venezolaanse politie (NPO, p. 12). Nochtans was u er op dat moment van overtuigd dat uw belagers het specifiek op u gemunt hadden. U leidde dit af uit het feit dat ze ermee dreigden dat u het volgende keer niet zou redden (NPO, p. 11). U had het hierbij zelfs over stalking (NPO, p. 12). De vaststelling dat u in 2014, wanneer u dacht dat het louter om diefstal ging, wel een klacht indiende tegen uw belagers, maar in 2019, wanneer u ervan overtuigd was dat uw belagers u stalkten en van plan waren u te verkrachten en te vermoorden, geen klacht indiende, is weinig coherent en ondermijnt de ernst van uw vrees (NPO, p. 13). Uw tegenwerping dat u op dat moment uw vertrouwen in de politie al had verloren, volstaat niet om bovenstaande incoherentie te verklaren (NPO, p. 15). Dat de politie er niet in slaagde om de dader van een diefstal uit 2014 te vinden, impliceert immers niet dat ze een klacht in verband met stalking, verkrachting en doodsb bedreigingen aan uw adres niet ernstig zouden nemen. Overigens diende ook uw zus V. (...) geen klacht in bij de politie toen zij in december 2019 werd overvallen (NPO, p. 15). Gezien u het land verliet om aan uw belagers te ontkomen, kan nochtans verwacht worden dat zij wel degelijk stappen in die richting zou gezet hebben. Dat uw vader naar aanleiding van uw problemen met een bevriende politieagent ging praten, die vervolgens bevestigde dat de politie niet veel kon doen, is louter een blote bewering van uw kant die evenmin een ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen."

Nog daargelaten voorgaande vaststellingen op grond waarvan de door verzoekster voorgehouden vrees voor haar belagers in sterke mate dient te worden gerelativeerd, dient samen met de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat uit verzoeksters relaas geen concrete elementen naar voor komen waaruit zou kunnen blijken dat deze vrees nog steeds actueel is, nu uit haar verklaringen op geen enkele manier kan worden afgeleid dat de twee mannen die zij in Venezuela zou vrezen nog steeds naar haar op zoek zouden zijn. Hierover kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

"U verklaarde in dit verband weliswaar dat uw jongere zus V. (...) in december 2019 overvallen werd door twee mannen op een motorfiets, die haar bedreigden met een wapen en haar dwongen om haar bezittingen af te geven (NPO, p. 15). Het loutere feit dat uw zus na uw vertrek eenmalig werd overvallen, impliceert echter allerm minst dat deze overvallers dezelfde twee mannen zouden zijn die u in de periode voorafgaand aan uw vertrek tot vier maal toe belaagden. Er dient in dit verband overigens te worden benadrukt dat uw zus de twee overvallers niet kon identificeren. Ondanks het feit dat u er sterk bij haar op aandrong, kon zij niet meer vertellen over haar belagers dan dat ze met een motorfiets reden (NPO, p. 15). Het loutere feit dat de overvallers van uw zus zich net als uw eigen belagers verplaatsten met een motorfiets, volstaat niet om te concluderen dat het om dezelfde personen gaat. Zelfs indien u wel zou hebben aangetoond dat het om dezelfde twee personen ging (quod non), dan nog zou hieruit niet kunnen afgeleid worden dat deze twee personen uw zus specifiek zouden hebben gevisieerd omwille van haar familieband met u. Zij maakten immers geen enkele verwijzing in die zin. Aangezien de overvallers uw zus van haar bezittingen beroofden, kan niet uitgesloten worden dat zij louter economische motieven hadden (NPO, p. 15). Dat uw vrees niet langer actueel is, kan overigens ook

afgeleid worden uit de vaststelling dat uw zussen in Merida sinds december 2019 – i.e. gedurende een jaar een negen maanden – geen veiligheidsincidenten meer hebben meegemaakt in Venezuela (NPO, p. 4). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat geen van uw beide zussen van plan zijn om op korte termijn het land te verlaten (NPO, p. 17)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekster ook de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing in haar verzoekschrift onverlet laat:

"De opmerkingen van uw advocate aan het einde van het persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande conclusies kunnen veranderen. Wat betreft de stelling van uw advocate dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in een psychologisch moeilijke situatie bevond, wat zich uitte in uw lichaamstaal en de door u getoonde emoties, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u deze door u aangehaalde psychologische problemen niet ondersteunde met medische attesten en dit ondanks het feit dat u hier expliciet naar werd gevraagd en uw advocate ook zelf aanhaalde dat u deze na afloop van het persoonlijk onderhoud nog zou neerleggen (NPO, p. 20). Er dient ook op gewezen te worden dat u zelf noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS melding maakte van het feit dat uw psychische gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden, d.d. 28 januari 2021, NPO, p. 3). De stelling van uw advocate dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet alles kon vertellen over het incident waarbij u door uw belagers betast werd en dit omdat het voor u de eerste keer was dat u zich deze problematiek diende te herinneren, kan dan ook niet gevolgd worden (NPO, p. 20). Dit geldt des te meer aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud tot drie maal toe de kans kreeg om in uw eigen woorden uit te leggen wat u die dag precies was overkomen (NPO, p. 8, p. 11 en p. 19). Uit uw verklaringen wat betreft het bewuste incident, die telkens consistent waren met elkaar, kan niet worden afgeleid dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om alle problemen die u in Venezuela meemaakte aan te kaarten. De opmerking van uw advocate dat er voor u in Venezuela geen mogelijkheid bestond om bescherming te krijgen tegen de colectivos, werd hierboven al besproken."

Deze motieven vinden eveneens steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat uit richtlijnen van UNHCR van mei 2019 blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat om door de Venezolaanse autoriteiten als opposant te worden gezien en te worden vervolgd, dient te worden genuanceerd dat uit de landeninformatie blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen. De Raad herinnert eraan dat het loutere gegeven dat verzoekster zou vallen onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen, maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu, haar individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar beperkte politieke activiteiten. Verzoekster kan om de voormelde redenen niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij, indien zij naar Venezuela teruggestuurd zou worden, verkracht, ontvoerd of vermoord zal worden.

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog dat de commissaris-generaal *"zich enkel en alleen gefocust (heeft) op futiliteiten en tegenstrijdigheden die er geen zijn"* en een verkeerde appreciatie heeft gemaakt van haar relaas en vrees, brengt verzoekster geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoekster niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift argumenteert tegen een vermeend motief van de bestreden beslissing waarin gewezen wordt op verschillen tussen haar verklaringen over een aangifte die zij zou hebben gedaan en het document dat zij hiervan zou hebben neergelegd, kan slechts worden vastgesteld dat een dergelijk motief niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen en dat het hier dus wellicht gaat om een materiële vergissing van verzoekster.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in Venezuela herhaaldelijk zou zijn belaagd omwille van haar deelname aan massademonstraties tegen het regime, noch dat de door haar voorgehouden vrees voor haar belagers bij terugkeer ernstig en actueel is, en dat haar beperkte politieke profiel op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan zij refereert in haar verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen

adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan verzoekster in haar land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekster verklaarde dat haar vader in Venezuela over een eigen woning beschikt, er werkzaam is als marktkramer, haar financieel steunde om haar vertrek uit Venezuela mogelijk te maken en haar eveneens geld gaf om haar verblijf in België te ondersteunen. Verzoekster haalde tevens aan dat ze in Venezuela op een muziekschool werkte waar ze vioolles gaf aan kinderen. Verzoeksters zussen V. G. en A. I. zouden eveneens in Venezuela verblijven en er aan de universiteit studeren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4 en 16). Gelet op deze gegevens kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdendeerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Mérida, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de '*Guidance Note*' van UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat ze in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat

voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN